

Grotesc ~ O gotic Epic

de GE Graven

Capitolul II

Orașul Avignon, Franța ~ 1342

Era acum Europa secolului al XIV-lea, iar Avignon era însăși inima Imperiul Creștin. Situat pe malurile râului Ron, Avignon era Babilonul Occidentului - orașul abundea de negustori și ghicitori, bețivi și meșteri, soldați și ambasadori, Izabele și hoți. Metereze înalte înconjurau orașul, menite să-l protejeze de invazia externă. Cu atât de mulți oameni înghesuiți între zidurile sale, eliminarea adecvată a apelor uzate s-a dovedit a fi o sarcină descurajantă, iar un miros urât plutea peste aglomerația din jur ca o învălmășeală invizibilă, dar destul de tangibilă.

Ridicându-se din acea mare de duhoare, Palais des Papes (Palatul Papelor) se înălța deasupra pământului. Construit pe o stâncă aruncată de Imperiul Roman, configurația impunătoare servea drept piatră de temelie și tron pontifical al Sfântului Scaun. Enormul castel gotic se înălța ca fiind cel mai mare existent. Era o fortăreață masivă, asemănătoare unui dragon: ziduri fortificate groase de trei metri și jumătate - complete cu metereze, turnuri și arcuri pentru săgeți. Întregul formațiunea se întindea ca un palat dublu, cu două patratele gemene. În aripile sale: săli masive, cea mai mare și mai semnificativă dintre ele fiind consistoriul, conclavul,

banchete și săli de trezorerie. În măruntaiele sale: o pivniță mare, care adăpostea aparent nenumărați galoane de vin extras din hectare line de podgorii papale și învechit în rânduri de butoaie imense de lemn. În inima sa: vetre infernale, care circulau zeci de mii de pâini pe zi și hrăneau comoara babiloniană a orașului Avignon. Palatul Papal nu era altceva decât un monstru medieval mărit la proporții magnifice - bestia stătea colosală.

În interiorul palatului se zvârcoleau măruntaiele corupției, bogăției, nelegiurii așezate, puterii și mării autorități, rostogolindu-se și contractându-se neîncetat. Invariabil, coridoarele castelului erau pline de cardinali și oficiali ai Curiei, gărzi papale și scutieri, consilieri și oameni ai legii, concubine cu priviri umile, cavaleri și lorzii lor, demnitari în vizită și escortele lor, inclusiv rude distinse și animatori privați ai Pontifului.

În timpul domniei Papei Benedict al XII-lea, douăzeci și patru de cardinali au servit în Colegiul Cardinalilor. În Colegiu, cardinalul Blasi era lupul său înflăcărat, antipatizat de majoritatea pilonilor principali. Unul dintre cei mai tineri cardinali, Jean-Francois Blasi, era un om cu o sănătate bună, înalt și cu un păr blond. Cea mai notabilă trăsătură a sa, destul de tulburătoare, consta în ochi - împreună, un ochi căprui limpede și un ochi lăptos orb, demn de privirea diavolului. Doar câțiva dintre cardinali îi tolerau compania în afara angajamentelor formale. Totuși, pentru Blasi, câțiva erau tot ce avea nevoie - acei cardinali cu suficientă influență în cercul său interior pentru a-i servi nevoile. În mare parte, aceștia erau cardinali seniori care serveau și în Palatul Papal ca supraveghetori.

Era o practică standard în Avignon ca cardinalii de statură superioară să fie însărcinați cu supravegherea diferitelor aripi, săli, capele și terenuri ale palatului. Ani de zile, Blasi a fost supraveghetorul Marii Pivnițe. Spațioasa încăpere era un hol subteran, săpat în 1337 și care se întindea pe întreaga lungime a aripii care adăpostea Sala Conclavului de deasupra. Această enormă boltă subterană adăpostea sute și sute de butoaie maturate, în care se învecheau unele dintre cele mai bune vinuri din Europa. Blasi era responsabil pentru aproape fiecare aspect al producției lor, de la strugure la butoi, inclusiv depozitarea și păstrarea în siguranță a vinurilor. În general, considerată o sarcină de mare importanță, crama era responsabilă pentru o bună parte din veniturile anuale ale Papalității.

Astfel, în ceea ce privește palatul, cei mai mulți îl considerau pe Blasi „Cardinalul Vinurilor”. Mai mult, orice cunoscător știa că a te împrieteni cu Blasi însemna a te împrieteni cu Marea Pivniță. Cardinalul Raulin Toussain, slab și cartilagos, supraveghetor al Cămării Palatului și Boteillerie (Depozitul de Sticle) și cardinalul Lilo Julin, foarte obez, dar delicat,

stăpânul Bucătăriilor și al Sălii de Banchete erau doi care se considerau epicuri și fiecare dintre ei se asigurase că cultivă prietenia Cardinalului Vinurilor. Blasi știa prea bine de ce aceștia doi îl curtau, totuși, printre ei exista totuși, cel puțin, o dovadă evidentă de camaraderie.

Spre deosebire de Colegiul Cardinalilor, mult mai mare, Consiliul Apocrifelor conținea doar trei cardinali - cardinalii Hadour Xavier, consilier senior; Avit Basiliste, cel mai în vârstă și mai fragil, și Edmard Lean, cel mai tânăr și cel mai recent numit dintre ei. cadavru. Slujba cardinalului Xavier s-a încheiat cu descoperirea cadavrului său gol și decapitat. Un țăran i-a descoperit rămășițele într-un tufiș de pe malul unui drum la vest de Avignon. Împrăștiate în tufișuri în jurul lui zăceau rămășițele gărzilor sale, trupurile lor la fel de pângărite. Crima sa a rămas o enigmă. Înainte ca zvonurile despre crime să se învecheze, Papa Benedict a murit și el. Deși mai mulți cardinali au insistat că Benedict fusese otrăvit și că seria de crime făcea cumva parte dintr-o conspirație politică mai amplă, astfel de speculații nu au fost niciodată confirmate. Blasi era cel mai apropiat de vinurile papale - și , pe deasupra, un tiran - mulți îl suspectau de otrăvire, dar niciunul nu a fost suficient de îndrăzneț să-l confrunte vreodată pentru temperamentul său irascibil.

La mai puțin de două săptămâni după înmormântarea de stat a lui Benedict, Conclavul, dominat de francezi, a ales în grabă un alt francez, Pierre Roger de Beaufort, care era al cincilea succesori la papalitatea de la Avignon. De Beaufort a fost botezat Clement al VI-lea. Majoritatea demnitarilor obișnuiți au fost prezenți la alegeri: cardinalii din Colegiu și Consiliu, secretarul general, vicarul general și viceregentul, principalii ofițeri papali ai Regatului Napoli, episcopii mai distinși și toată ceata de subordonați, cum ar fi... era necesară o adunare. Un trimis al lui Filip al VI-lea de Valois, regele Franței, a lipsit în mod evident, sosind prea târziu pentru a participa la ceremonie.

Puterea acestei alegeri aparținea în mod evident Colegiului Cardinalilor. Cu toate acestea, doar puțini oameni în viață știau că adevărata putere a persuasiunii pontificale se afla în mâinile câtorva - și anume, Consiliul Apocrifelor. De-a lungul secolelor, Colegiul Cardinalilor și-a evoluat rolul într-un organ electoral al Bisericii, slujind acum Sfânta Vedetă în mare parte modul în care orice organ parlamentar își servește organizația generală. În schimb, Consiliul Apocrifelor era un organism papal mic, ascuns și intenționat neînregistrat, care exercita o autoritate ce rivaliza cu ușurință cu cea a Colegiului, Cardinalii din Apocrifele nu sufereau nicio stăpânire, în afară de cea a lui Dumnezeu, și erau responsabile doar față de reprezentantul Său ales pe pământ - Sfântul Părinte și Papă.

Apocrifele erau compuse din două niveluri distincte - Consiliile Superioare și Inferioare.

Consiliul Superior era format din Papă și cardinalii numiți de acesta – care, la rândul lor, îi supravegheau pe stareții și călugării Consiliului Inferior. De la înființarea sa, componența acestui Consiliu a variat între șaiszeci și șaiszeci și șase de membri, fiecare numit de Consiliul Superior. Numirile în Consiliu erau pe viață; noii membri primeau funcția doar la moartea unuia numit anterior. Cei doi dintre cei trei cardinali inițiali ai Consiliului Superior – Basiliste și Lean – locuiau în Avignon. Într-o vilă numită Chateau Rouge. Cu toate acestea, membrii Consiliului Inferior erau împărțiți în mod egal între două mănăstiri egale și îndepărtate din interiorul Franței și Italiei. Acestea erau Abbaye des Gardiens (Abația Gărzilor), situată în dealurile provinciei Auvergne din Franța, și Monastero del Cancellio (Mănăstirea Cancellio), situată în munții îndepărtați ai provinciei Umbria din Italia.

Abația Gardiens a Consiliului Inferior se afla sub conducerea starețului său rezident, Vonig, în timp ce Mănăstirea Cancellio din Italia se afla sub conducerea starețului său rezident, Domingus. Ambii stareți ai Consiliului Inferior raportau doar cardinalilor Consiliului Superior, care, la rândul lor, raportau în secret și exclusiv Papei. Aceste mănăstiri izolate se considerau benedictine, dar nu erau guvernate în conformitate cu regula monahală benedictină. Își dobândiseră un ordin propriu, care nu era nici benedictin, nici franciscan, nici cistercian. Timp de secole, aceste mănăstiri au...

a rămas separat de regula monahală și a căzut sub controlul exclusiv al Sinodului Apocrifelor. Sinodul și cele două mănăstiri ale sale, cu cercul său stimat de slujitori, erau în exterior un fel de „fantomă sfântă”, care păzea cel mai oribil schelet al Dulapului Papal. Cu toate acestea, puține secrete îi scăpau lui Lucifael - în special cele ale Consiliului.

Astfel, în timp ce Lucifael pustia Asia cu suflarea ei funebră, ea era la fel de ocupată cu Europa, înșelând două dintre națiunile sale. Prin căsătorie, Franța și Anglia s-au încrucișat cu linii regale. Pe scurt, un rege a murit, iar Anglia avea drepturi de drept asupra Franței - diavolul se ascundea în detalii. Cu toate acestea, regatele încurcate s-au trezit într-un impas, iar clopotele au sunat. Și din acest moment a venit izbucnirea Războiului de 100 de Ani. Prima dintre aceste bătălii, una care avea să se dovedească a fi cea mai oribilă din istorie, s-a desfășurat pe pământ francez și avea să fie numită pentru totdeauna sângeroasa Bătălie de la Crécy. Mulți aveau să fie martori la ororile care s-au întâmplat în după-amiaza înăbușitoare de august a bătăliei.

Crecy-en-Ponthieu ~ nordul Franței ~ august 1346

Doar rămășițe ale furtunii au rămas. Tunetele s-au rostogolit spre vest, iar fulgerele

s-a avântat în dealurile îndepărtate. Un corb negru luminos s-a așezat printre ramurile deformate de vânt ale unui stejar răsfirat, mișcând câteva frunze zdrențuite. Pupilele sale negre s-au umflat și s-au contractat, reci și mecanice, ca și cum o mașinărie ar fi guvernat ochiul de pe tunetă. Corbul și-a clătinat capul și a croncănit la noul tunet care se retrăgea de două ori, și apoi încă o dată. Sub cocoșarul de stejar, o coloană de soldați francezi înainta pe un drum noroios și plin de gropi.

Francezii – majoritatea țărani ale căror mâini erau mai obișnuite să mânuiască topoare și furci decât săbii – mășăluiau spre război prin dealurile îmbibate cu apă din nordul Franței. Regele lor recent încoronat, Filip al VI-lea, îi spusese acelui „câine” englez, Eduard al III-lea, că Franța nu va împărți niciodată tronul cu Anglia sau cu oricine altcineva, de altfel. Franța, a decretat Filip, era suverană, iar tronul ei era doar al lui. Răspunzând pretențiilor cavaleresti ale lui Filip cu un acces de furie și de atunci încolo hotărât să-l detroneze, Eduard și-a croit drum prin Franța, arzând sate întregi în urma ei. Era hotărât să provoace suficiente daune pentru a-l forța pe Filip să cadă – în termeni proprii. Când a ajuns vestea atacului neînfricat al lui Filip al lui Eduard, acesta a adunat mulți dintre lorzii francezi pentru a mășălui împotriva intrusului invadator.

Apelul la arme al lui Filip a fost atât de puternic încât Eduard, confruntat acum cu forța franceză masivă de pe câmpiile de deasupra lui Crécy-en-Ponthieu, a refuzat să-l atace și a fugit spre nord, spre Calais. Francezii erau încrezători și anticipau cu ardoare o victorie grăbită. Forțele lui Filip erau enorme, compuse din armatele multor lorzi - chiar dacă erau alcătuite în mare parte din țărani, acestea erau mai mari de treizeci și cinci de mii și îi depășeau numeric pe englezi trei oameni la unu. Lorzii francezi și cavalerii lor se distingeau însă ușor de mulțimea de fermieri și negustori: primii fiind bine călare, purtând steaguri și îmbrăcați în armuri grele, aveau ținuta mândră a nobililor și hotărârea sumbră caracteristică soldaților veterani.

Săbii lungi, buzdugane și scuturi zăngăneau împotriva cailor blindați; rânduri de sulite se legănau printre coloanele ordonate de soldați de infanterie; care cu arbalete se mișcau greoi pe un teren accidentat. O mie de șei scârțâiau; o mie de cai suflau și tropăiau. Comenzile strigate erau transmise din grad în grad, în timp ce grupuri de bărbați cântau cântece ale câmpurilor și recolte pe care le lăsaseră în urmă. În aerul umed de august, sunetele războiului făceau un recviem pentru oamenii care mășăluiau împietriți spre soarta lor. Deși soldații erau îndrăzneți - presupunând perspectiva unei victorii grăbite și decisive și a luării multor prizonieri englezi - în ei domnea o neliniște ca cea a porcilor speriați în ajunul dinaintea... măcel. Starea de spirit comună trăda un nivel distinct de nervozitate, genera mai mult o premoniție incorporeală decât o estimare concretă – o conștientizare vagă, dar complet distragătoare, străbătând adânc oasele – un sentiment de soartă iminentă.

Chiar și caii de luptă i-au deslușit măduva; totuși, același corb negru luminos, cocoțat mult deasupra câmpului de luptă, în stejarul noduros, l-a înțeles cel mai bine totul — era prezența nevăzută a Diavolului însuși și, în compania lui, un alt înger gata să vină: Moartea.

În mijlocul coloanei de soldați, doi cavaleri în armură grea și cu cai înveliți în armură se mișcau umăr la umăr. Deasupra platoșelor atârnavă veste fără mâneci cu embleme identice brodate. Aceleași însemne le decorau păturile de șa și scuturile. Cavalerii călăreau sub stindardul Lordului Amelet de Laon. Erau frați, separate de șase ani, purtând stema și numele de domn distins de Blasi. Jean-Jacques și Jean-René erau cei mai tineri dintre cei trei frați Blasi; cel mai mare dintre ei era Jean-Francois.

Spre deosebire de Jean-Jacques, un om nestăpânit, Jean-René locuia cu soția sa, Alsae Blasi, și singurul său fiu, Michael Blasi, într-un castel de pe respectata moșie Blasi, situată la periferia nordică a orașului Reims. În afară de moșie, Jean-Francois locuia într-un mare castel deținut de papa, Château Rouge, în Avignon. El împărțea castelul cu două etaje cu alți câțiva demnitari papali, apartamentele lor luxoase reunite sub un singur acoperiș.

Jacques a mușcat ultima mieză dintr-un măr și a aruncat-o în casca fratelui său. Miezul a lovit viziera ridicată a lui Rene și a trântit-o. Rene a ridicat-o brusc, dezvăluind o frunte amară, dar privind fix înainte. Jacques a râs și s-a aplecat pe calul său pentru a examina mai bine expresia încăpățânată a fratelui său.

„Haide, Rene”, spuse tânărul zâmbind. „Râsul înalță moralul înainte de luptă. Nu sunt regele Edward, Le Petit!” Jacques scoase un măr proaspăt dintr-o pungă pe care o ținea la corp.

Rene a răspuns rece: „Oamenii nu sunt pregătiți pentru atac. Sunt obosiți de marș.”

„Îi voi alunga pe englezi în mare!”, a proclamat Jacques, ridicând mărul în sus. „Îi voi îndesa lui Edward un măr în gura și îl voi arunca înapoi peste mare. Și, din moment ce sunt fratele tău bun, Rene, îți voi captura un scutier englez”, a adăugat el chicotind înainte de a mușca o bucată din măr.

„Se vor poziționa defensiv și vor fi pregătiți de atac”, a declarat Rene.

„Vor fi obosite ca niște fetițe”, a replicat fratele său. „Au văzut zile de bătălie.”
„Își vor arunca armele în semn de predare la vederea numărului nostru.”

„Nu se vor preda. Atât Edward, cât și Prințul său Negru sunt cu ei. Îi vor apăra până la moarte – vorbești prosteste.”

„Sunt obosiți”, insistă tânărul. „Se vor preda. Tu ești prostul, Rene. Îi voi reaminti prostului cine este, după bătălie; dacă va exista vreunul.”

„Ai ordine, Jacques. Vei le urma, așa cum fac și eu. Mareșalul Majestății Sale a ordonat ca toți steagurile să se odihnească până când oamenii se vor întoarce după o zi de marș.”

„Uită-te în jur, Rene. Uită-te în ochii lor – la spiritul lor! Nu se vor odihni. Le fierbe sângele. Vor ataca; chiar și împotriva ordinelor”, a răspuns Jacques.

„Mulți dintre acești oameni n-au gustat niciodată bătălia așa cum am gustat-o noi”, i-a amintit Rene. „Și suntem legați de ordine – de Lordul Amelet și al cărui steag flutură pentru Majestatea Sa”, a scuipat Rene. „Avem ordin să ne odihnim. Nu trebuie să acționăm împotriva lui Edward până nu primim ordinul de acțiune.”

Cei doi bărbați au privit armata care se mișca încet, în timp ce o scurtă tăcere se lăsă între ei. Coloana părea să se întindă prin terenul denivelat la nesfârșit în fața și dincolo de ei. Jacques s-a întors către René, cu fața schimonosită de dezgust, și i-a spus fratelui său: „Dacă acești oameni simpli își pun viața înaintea englezilor, majoritatea fără scut sau armură, atunci și eu voi călări și îi voi apăra. Loial Franței, așa va face orice cavaler. Noi slujim Franța - acești oameni sunt Franța și eu îi voi apăra!”

„Îți reamintesc, dragă frate, că ai depus un jurământ, sub pedeapsa cu moartea dacă îl încalci. Și ai putea lipsi pentru totdeauna Casa Blasi de orice onoare. Această zi îi va afecta profund pe toți Blasii, spre bine sau spre rău.”

Jacques se uita înainte ca și cum nu l-ar fi auzit pe Rene.

„Atunci să fii blestemat, Jacques”, a mârâit Rene, coborându-și brusc apărătoarea.

În cele din urmă, Jacques a întrebat: „Vrei să călărești și cu France?”

Rene și-a ridicat viziera și a răspuns: „Ți-ai pierdut complet echilibrul, Jacques.”

Jacques făcu o grimasă și repetă întrebarea. „O să mergi?”

„Nu ești cavaler – poate un prost înarmat.”

„Atunci, vrei?”

„Nu-i voi mărturisi lui Jean-Francois că n-am fost alături de fratele său cel nechibzuit în luptă.”

„Da”, a spus Jacques. „Așa a spus și el: Crucea merge cu amândoi sau cu niciunul.”

— Într-adevăr, oftă René. Se întoarse spre Jacques și îl certa. — Nu prea îmi lași de ales. Îți place asta, nu-i așa? Încruntarea lui René dispăru, iar un zâmbet sec îi apărură. Trebuie să călăresc cu Le Bouffon de France. Așa să fie.

Jacques chicoti și se aplecă spre fratele său. „Uită-te în jur. Cunosci inimile oamenilor, Rene, la fel ca și tine. Acești oameni nu se vor odihni până nu-l vor arunca pe Le Petit în mare. Victoria este deja a noastră. În curând, vom avea capul lui Edward - și tronul lui. Arată-ne...”

„Crucea fratelui cardinal , ca să putem ataca spre victorie.”

Aruncând mărul deoparte și dându-și jos casca, Rene a scos un lanț fin de aur de sub pieptarul său. Acesta susținea greutatea considerabilă a unui crucifix încrustat cu pietre prețioase, care aparținuse fratelui său mai mare, Jean-Francois Blasi, și care fusese binecuvântat de atunci chiar de regretatul Papă Benedict al XII-lea. Francois insistase ca Rene și Jacques să-l poarte cu ei în fiecare bătălie. Pe măsură ce momentul dicta, a venit rândul lui Rene să poarte crucea lui Blasi. Aceasta a fost o parte din cauza pentru care Rene s-a simțit obligat să i se alăture fratelui său. Dacă Jacques ar ataca: Nu și-ar fi lăsat fratele să înfrunte moartea singur și fără cruce. Nici nu ar fi lăsat armata franceză să lupte singură în luptă, oricât de nebunească ar fi fost unită. Le era la fel de dedicat compatrioților săi și fratelui său, chiar dacă în moduri diferite; pe amândoi i-ar fi apărat - pe amândoi i-ar fi onorat. Rene s-a aplecat peste marginea bătăliei. a sărit pe calul său și i-a înmânat crucea lui Jacques. Jacques a sărutat metalul rece, plecându-și ușor capul în semn de reverență. Un bubuit de tunet a răsunat peste peisaj. Jacques a râs și a primit-o ca pe un semn bun. Deasupra lor, în ramurile unui stejar scund, Un corb luminos se mișca, cu pene fluturând. A țâșnit de la cocoșatul său spre orizontul nord-vestic, spre armatele englezilor.

„În numele Domnului Preaînalt și al Sfântului Denis”, murmură Jacques cu o severitate împietrită. Rene se îndreptă înapoi pe cal și repetă aceeași reverență. Puse crucifixul la loc pe piept și își puse casca.

Soldații călare alergau de-a lungul coloanei de armate, strigând: „Pregătiți-vă! Pregătiți-vă!” „arme!” Coloana s-a năpustit înainte.

Armata lui Filip îl ajunsese din urmă pe Eduard, care acum nu avea de ales decât să se întoarcă și să lupte. Regele Angliei își aliniase cavalerii și lăncierii călare pe un deal lat din apropierea satului Crécy, cu arcași așezați în spatele și în fața lor, iar țărani așteptând lângă mai mulți cai în spate. Eduard își deținea comanda din interiorul unei mori de vânt ocupate, în vârful dealului.

Într-un scurt timp, în timp ce zbura spre nord-est, corbul agitat și în aer a acoperit o întindere de pământ arat grosolan și s-a plonjat într-un desigur retras, ascuns de o creastă subțire. Înfățișarea luminoasă a păsării a luminat puternic printre ciulini și tisa, strigătul său aspru speriind un tânăr arcaș englez care stătea ușurându-și ușurarea la adăpost. „Un semn nefericit într-o zi nefericită”, a șoptit arcașul, holbându-se la corb - și părea că pasărea l-a văzut, a văzut în el și prin el, iar privirea ei nefirească i-a străpuns sufletul. A căzut în genunchi, ținându-se de cap ca și cum ar fi încercat să-l împiedice să explodeze. A pufnit și a gemut, prăbușindu-se la pământ înainte de a muri. Pasărea

a țipat și a fluturat sălbatic înainte să cadă și el la moarte, prăbușindu-se în tufișuri într-o convulsie ca un pene.

Arcașul mort a deschis brusc ochii. S-a ridicat de la pământ și a scanat gol. Albul ochilor îi era spălat – strălucitor și negru ca penele unui corb . A recuperat un arc lung, care stătea sprijinit de un trunchi de copac și, cu o tolbă plină de săgeți atârnată pe spate, a părăsit dumbrava mai plină decât intrase în ea. Chiar și cu vezica goală, inima îi era plină – plină de răul negru care fierbea în pieptul său nemișcat. A străpuns tufișul până la o formație rigidă de aproape o mie de arcași care flancau cincisute de oameni înarmați. Formațiunea stătea poziționată în vârful unui punct cu vedere la o vale puțin adâncă spre est. În spatele

ei și spre vest, alte mii de soldați așteptau în două pătrate perfecte. Arcașul și-a luat locul printre rânduri.

Așa cum prezisese Jacques Blasi, armata franceză a năvălit nesăbuit în luptă înainte ca comandanții lor să-i poată opri. În vale, o masă dezorganizată de soldați înarmați, lăncieri, arcași genovezi și cavaleri francezi călare s-au repezit spre creasta ocupată de englezi. Nu exista nicio ordine în încăierare, oamenii se trânteau unii pe alții la pământ în setea lor de sânge, iar unii chiar se înțepau în țeapă. se înjunghiau pe săbii de propriile lor mâini neîndemânatic.

Pe partea englezească a dealului, soldatul cu sufletul golit a trecut printre rânduri lungi de arcași care țineau arcuri lungi sus și întinse.

„Stai liniștit! Stai așa!”, a răcnit o voce autoritară.

Arcașii vii, văzând întunericul din ochii lui, s-au întors în fugă, rândurile lor destrămându-se precum o Mare Roșie care se desparte.

Loviți, bărbații și-au șoptit unii altora: „Dați-vă la o parte! E diavolul din el!” Nimeni nu s-a mișcat să-l oprească în timp ce se întorcea printre rânduri și cobora creasta, lăsând în urmă englezii și pozițiile lor.

„Arcaș! Întoarce-te la post!” Un ordin urlător se auzi din spatele rândurilor. Vocea era cea a lordului Clifford, sigur de puterea sa de comandă, dar arcașul își menținu cursul lent și sigur la vale. În spatele formațiunii engleze, cerul cenușiu...

s-a izbucnit și soarele de după-amiază a străpuns norii. Cu soarele în spatele englezilor, forțele franceze care se apropiau au rămas orbite.

Din poziția sa printre arcașii săi, contele de Warwick și Oxford a strigat, „Lord Clifford, întoarceți arcașul! Lorzi, țineți-vă oamenii la țintă!”

Arcașul-Diavol a scos o săgeată din tolbă și, fără să-și întrerupă pasul, a tras-o adânc în arcul său lung. Ochii săi negri stăteau fixați asupra a două pete strălucitoare de lângă capătul văii.

„Arcaș! Întoarce-te sau vei fi doborât din spate”, a cerut Lord Clifford. Arcașul a continuat să coboare pe creastă, silueta sa întunecată conturându-se straniu pe fundalul haosului francezii înaintând. Clifford și-a mișcat calul înainte, urmat de steagul său.

S-a oprit lângă unul dintre arcași, mârâind ordine să-l lase pe războinicul singuratic să cadă acolo unde stătea .

— Din spate, stăpâne? întrebă arcașul neliniștit.

„Îți ordon să pășești și să-l lași baltă pe omul acela! Fă-o acum, arcașule” , a șuierat Clifford, arătând furios spre silueta care se retrăgea.

„Într-adevăr, stăpâne.” Arcașul se înclină și se poziționă liber. Trase o săgeată, încercă vântul și lansă săgeata în josul creastei. Săgeata zbură dreaptă și rapidă, străpungând spatele omului fără suflor și ieșind din centrul pieptului său. Arcașul străpuns se opri o clipă, apoi se întoarse cu fața spre creastă. Soldații englezi nu văzură decât o urmă încețoșată când mortul se întoarse cu fața spre ei – poate ca și cum ar fi vrut să-i salute. Nimeni nu văzu săgeata zburând din arcul său și în sus pe creastă – nimeni

au văzut săgeata străpungând ochiul tânărului arcaș al lordului Clifford.

Abia când arcașul s-a prăbușit la pământ au văzut săgeata cu pene negre ieșind din capul lui. Arcașul-Diavol s-a întors și a continuat să coboare pe câmp, în gura căscată a atacatorului francez.

„Lăsați-l să plece!” scuipe Clifford, holbându-se la mortul viu. „Arcași, găsiți-vă țintele! Fiți pregătiți la ținta mea!”

Totuși, toate privirile erau ațintite asupra creaturii care încă mergea nepăsătoare spre inamicul francez care înainta și fără să-și dea seama de săgeata înfiptă în el, care îi străpunsese torsul.

Bubuitura unui tun englezesc primitiv a răsunat pe câmp, în timp ce prima grindină de săgeți ploua printre francezii care atacau. Oameni și cai cădeau sub atacul săgeților, îngrozindu-i pe francezi. Vârfurile săgeților aveau o serie de vârfuri de săgeată tip „bodkin”, noi în luptă. Vârfurile „bodkin” erau vârfuri lungi și grele din fier, capabile să taie armura. Arcurile lungi englezești erau sculptate din lemn dens de tisă și prevăzute cu corzi de cânepă rezistente, care necesitau o tragere de o sută de livre sau mai mult și aruncau această nouă săgeată devastatoare cu o forță incredibilă. Costumele metalice ale cavalerilor francezi nu îi protejau prea mult.

Văzându-și oamenii în dezordine și căzând în grabă, Filip le-a ordonat să se întoarcă și să se regrupeze. Aceștia au ignorat ordinul, trecând în fugă pe lângă el și alergând prin vale ca niște nebuni. Arbaletierii genovezi s-au trezit într-o ploaie de săgeți de arc lung. Prea...

Departate de englezi, și-au aruncat arcurile și au fugit. Văzând acest lucru, fratele lui Filip, contele D'Alencon, a ordonat uciderea lor. Astfel, s-a întâmplat ca, în acea zi, mai mulți genovezi să cadă în luptă de mâna camarazilor lor francezi decât de englezii invadatori. armată.

Arcașul fără suflet mergea singur pe câmpul de luptă învolburat. Bărbați și cai s-au supus

Ochii negri inspirau o teroare instinctivă și nimeni nu se apropia de arcașul care se mișca aparent nepăsător față de săgeata care îl străpunsese. A scos o altă săgeată din tolba de pe spate, a întins-o și a lansat-o într-o mișcare sigură. La aproape trei sute de metri în josul câmpului, săgeata s-a înfipt în pământ între membrele anterioare ale arbaletului lui Jean-Jacques Blasi. Două săgeți de arbaletă genoveze și-au găsit acum ținta în coastele arcașului mort, iar o a treia i-a străpuns coapsa. Totuși, privirea sa neagră nu și-a părăsit niciodată ținta, iar săgețile nu l-au oprit și nici măcar nu i-au încetinit mâna. O altă săgeată i-a părăsit arcul înainte ca prima să se oprească. Aceasta nu a ratat. A țâșnit în jos, în gulerul armurii lui Jacques, străpungându-i plămânul stâng. În timp ce se prăbușea de pe cal, o altă săgeată a fulgerat din cer; lângă el, Rene a auzit un pocnet descurajant în timp ce propriul său cal se prăbușea sub el. O săgeată cu penis negru ieșea dintre ochii animalului. Dar arcașul mort nu era nemuritor. Chiar când trăgea o altă săgeată, o săgeată de arbaletă i-a străpuns gâtul și, în cele din urmă, a căzut la pământ. Rene a sărit în picioare și a alergat spre fratele său. Soldații au țipat pe lângă ei, atacul lor nebunesc nestăvilat.

Rene a ridicat apărătoarea de față a lui Jacques, i-a ridicat capul de la pământ și l-a pus în curbura brațului. Ochii i s-au umplut de lacrimi; știa că Jacques nu va părăsi această vale.

în viață.

— Nu, Rene, spuse Jacques, fața lui zbatându-se între zâmbete forțate și agonie exprimată. Am căzut cu onoare. Tuși în respirația care-i clocotea. Aș vrea să... să îmbrățișez crucea noastră ... o dată pentru ultima oară.

Rene și-a smuls casca, și-a ridicat bărbia și a tras de lanțul de la gât până când crucifixul i-a căzut de pe pieptar. L-a mângâiat, aducând crucea la locul său pe moarte. buzele fratelui său. Jacques le-a sărutat și a zâmbit.

„Rene, când îl vei ucide pe Edward, roagă-l pe marele Jean-François-de-France să se roage pentru mine.” a șoptit el. „Jură-mă.”

„Pe onoarea mea, Jacques. Și mă voi ruga și eu pentru tine până nu-mi va mai rămâne suflu.” Rene a răspuns cu un râs și o plângere. Aceasta era o glumă de multă vreme printre frați – titlul prostesc cu care își tachinaseră „prea serioșii” frate mai mare: Francois de France. În timp ce Rene își împingea crucea la loc sub pieptarul său, fratele său a oftat și a murit în brațele lui.

De cealaltă parte a văii, Arcașul-Diavol se mișca. Munca lui nu era încă terminată. O săgeată groasă de arbaletă, care îi zăcea înfiptă în coapsă, se rupse cu un trosnet aspru în timp ce se rostogolea și se ridica în genunchi. O ploaie de săgeți îi împrăștie armura ușoară, însă sângele nu-i curgea; întinse o săgeată și o eliberă. Rene își ridică fața spre cer, urlând de durere și sfidare, chiar dacă propria moarte zbura spre el pe aripi negre. Săgeata Iadului se îndreptă spre pământ ca un suflet condamnat. Îi străpunsese pe Rene cerul gurii care țipa, străpungându-i creierul și despicându-i craniul. Nu mai țipă.

Trupul său a căzut peste cel al fratelui său mort, cu o expresie de groază pe fața contorsionată și însângerată. Ochiul său holbați nu au văzut săgeata genezei care l-a străpuns pe arcașul blestemat prin craniu. Arcașul a căzut și nu s-a mai mișcat.

Forța engleză era formată din aproximativ doisprezece mii de oameni, peste jumătate dintre ei arcași. Soldații înarmați stăteau în centrul a două flancuri întinse de arcași, formând un V precis de aproximativ opt sute de metri lungime. Forța franceză număra treizeci și șase de mii. Val după val - cincisprezece în total - de cavaleri în atac s-au îndreptat spre pâlnia engleză de săgeți, doar pentru a se îngrămădi peste morții lor și peste cei care mureau înaintea lor. Între arcașii genezei care fugeau, soarele orbindu-le ochii și țipetele nebunești ale țăranilor neantrenați de pe câmpul de luptă, forțele franceze au început să cadă.

Într-o dezordine completă. Câmpul de luptă era plin de săgeți englezești care ieșeau în evidență printre oamenii și animalele ucise ca niște tulpini rigide de orz. În scurtul interval de zece ore, aproape o jumătate de milion de săgeți englezești căzuseră de pe creasta înaltă și peste șase mii de francezi și genezei căzuseră morți. Cu siguranță, a fost un dans al diavolului - și chiar un vals pervers.

Ceasul vrăjitoarei sosea asupra lui când rănitul Filip s-a retras. Nu a avut altă opțiune decât să-și abandoneze răniții acolo unde zăceau. Doi regi, aliați ai lui Filip, căzuseră în oribilul măcel; unul dintre ei era regele orb Ioan al Boemiei. Filip nu a avut altă cale de atac decât retragerea. Cu toate acestea, Eduard nu a luat prizonieri. La miezul nopții, fiul său, Prințul Negru de Wales, a acționat sub o mantie întunecată și, cu cuțite lungi, oamenii săi le-au tăiat gâturile răniților. În total, șizeci și șase sute de francezi și doar câteva sute de englezi au murit în bătălie. A fost o bătălie în care Lucifael a fost prea implicat de la început. În întregime, meritul i-a revenit; ambii regi, Eduard și Filip, erau doar pioni în jocul ei mult mai mare. Ea era regina domnitoare și, fără să știe, doi regi nebuni se jucau ca bufoni în fața ei.

După bătălie, Filip a cedat. Cu ajutorul a doi cardinali din Avignon ca conciliatori, s-a încheiat curând un armistițiu între Franța și Anglia. Eduard a păstrat ocupația orașului Calais, iar Filip a devenit frenetic. Englezii îndepărtaseră cavalerismul d

regulile bătăliei. Luptă corp la corp, confruntare față în față - o bătălie care pune față în față îndemânarea, puterea și curajul unui om împotriva celor ale altuia - fuseseră înlocuite de ceea ce echivala cu străpungerea unui inamic din spate. Arcul lung englezesc era o palmă peste față pentru clasa Cavalerilor . Deși cavalerii francezi îl disprețuiau - etichetându-l drept lașitate sfruntată - lupta la distanță s-a dovedit extrem de eficientă pentru armatele mai mici, precum cea a lui Edward. Și odată cu intervenția lui Lucifael , arta războiului se schimbă și se lăsă amurgul peste zilele glorioase ale cavalerismului.

Disperat, Filip s-a gândit să ceară ajutorul Sfântului Scaun și al numărului său vast de preoți educați. Totuși, avea nevoie de mai mult decât rugăciuni din partea lor. Avea nevoie de finanțe și de o contracarare solidă a noii arme engleze - arcul lung cu foc rapid și săgeata sa perforatoare. Avea nevoie de noi strategii pentru a contracara tacticile lipsite de cavaleresc folosite de englezi. Căuta acea contraarmă decisivă și contra-strategia definitivă care l-ar putea alunga pe Edward din Calais și îl putea întoarce peste Canalul Mânecii. Cu toate acestea, Lucifael s-a îndreptat împotriva tuturor tronurilor, extrem de nerăbdător, ca o regină a reginelor nedreptățită, dar în aparență mereu stăpânitoare. Tronul Sfântului Scaun și Palatul Papal din Avignon nu erau imune. Papa, Colegiul Cardinalilor și Cardinalii apocrifi erau cu toții pradă egală în jocul ei. Și în mijlocul tuturor, ea își țese pânza.

Château Rouge ~ Orașul Avignon ~ aprilie 1347

Château Rouge din Avignon a servit drept reședință păzită pentru mai mulți membri ai Colegiului Cardinals. O gardă staționată la intrarea din spate a castelului și-a mișcat picioarele - durerea înțepătoare era în călcâiul stâng. Și-a căutat în cizmă, dar nu a găsit nicio cui ridicat; nicio așchie sau spin înăuntru, însă a simțit-o din nou: o înțepătură ca un pumnal mic înfipt în călcâi. Nu-i lăsa pace. A studiat terenul închis. Nimeni nu scotea sunet la ora târzie. Aruncând o privire furișă spre intrarea arcuită a postului său, garda s-a strecurat în tufișurile care flancau zidurile groase de piatră ale castelului. Și-a tamponat buzunarele cu speranță și a rânjit găsind o foaie de hârtie împăturită într-un buzunar al vestei. Sprijinindu-se de perete, și-a desfăcut cizma și a strecurat hârtia înăuntru. Tocmai își lega șireturile când umbra lungă a unei siluete cu glugă a căzut peste el. Panicat, s-a îndreptat repede și aproape a căzut.

— Gardă. Nu sunteți la postul vostru, spuse preotul încet. De ce?

Gardianul se îndreptă spre arcadă, părând îndurerat, silueta în umbră mișcându-se și ea pentru a-l bloca. „Am auzit un zgomot, călugăre”, bâlbâi el. Nu erau decât niște cocoși care se cuibăreau înăuntru. tufișul.”

„Ah, cocoși cocoșați. Înțeleg.” Într-o lumină mai bună, soldatul l-a văzut pe preot înalt și destul de

corpulent, cu păr negru și des. Părea însă că se uită la pavajele din piatră când Ochii întunecați au sclipit pe fața gardianului, pătrunzători ca niște pumnale. „Urmărești cocoșii care cotcodăcesc cu o cizmă desfăcută?”

„N-am observat, călugăre.”

„Ah, înțeleg. Nu ai observat șireturile largi.” Vocea blândă era o contradicție stranie. spre ochii sclipitori, strângând dinții gardianului. „Arată-mi ordinele, gardian.”

„În această clipă.”

Luat prin surprindere – se întrebase când acest preot tulburător îl va lăsa în seama datoriei sale – soldatul se aplecă fără tragere de inimă și își scoase cizma. Își scoase bandajul improvizat și i-l întinse preotului.

„În cizma ta fără șireturi? Ah.” Preotul desfăcu hârtia și se așeză sub o lanternă de perete ca să o citească. „De ce ai ordinele în cizmă, gardian?”

Gardianul a mărturisit totul. Preotul a zâmbit și, returnând ordinele împăturite, a spus: „Atunci Se pare că ordinele tale sunt cele mai bune atunci când sunt călcate în picioare. Să păstrăm mărturisirea între noi?”

„Dacă ați vrea, călugăre. Și cum pot fi de ajutor, călugăre... ăăă...” garda se chină să găsească numele preotului.

„Sevalle — arhiepiscopul Lou Sevalle — aici, programat personal pentru a-l vedea pe cardinalul Jean-Francois Blasi.”

„Îl voi chema pe Maestrul de Arme. El poate aranja o escortă.” Garda a început să se întoarcă, dar preotul l-a apucat de umăr cu o strânsoare dureroasă.

— Văd, după ordinele dumneavoastră, că sunteți nou în acest post, șopti preotul cel mare. Înțeleg că nu doriți nicio pată împotriva dumneavoastră? Nu trebuie să aștept o escortă; am fost aici de multe ori. Îmi voi găsi singur drumul.

Soldatul, care era într-adevăr un recrutar neexperimentat și nu prea grăbit, simțea o ceață cădea peste mintea lui. Era imperativ să-și respecte ordinele; totuși, permiteți unui om străin în castel, neînsoțit? O neglijare de neconceput a datoriei, însă, era la fel de imperativ să se supună vocii blânde — și poruncii din ochii sclipitori.

„Vizitatorii sunt escortați. Trebuie...”

„E posibil”, a întrerupt preotul, „să nu te-am observat plecând de la post? E posibil, de asemenea, să nu m-ai observat intrând? Ascultați-mă, gardian; luați-mă ca pe un alt cocoș liniștit. E târziu – sunt obosit. Înțelegeți ce vreau să spun?”

Întorcându-și privirea, gardianul răspunse: „Înțeleg ... așa cum spui, atunci. Nu te cunosc.”

Nici eu nu te-am văzut.

„O minciună cu intenții bune nu e o faptă rea. Bravo. Voi vedea că favoarea va fi împărțită de trei ori mai mult”, spuse preotul, bătând ușor umărul gardianului cu o grimasă pe care soldatul nu o văzu.

A dispărut sub intrarea arcuită și a plutit prin coridoarele liniștite ale

Preotul a ajuns la un colț și, în timp ce îl ocolea, trăsăturile și îmbrăcămintea lui erau brusc schimbat, metamorfozat într-o formă complet diferită. În loc de o robă, el purta uniforma de luptă a unui cavaler francez. Pe pieptul său strălucea aurul și pietrele prețioase Crucea lui Blasi. A luat-o la o altă stradă și a pășit calm printr-un zid de piatră, chipul său în armură contopindu-se fără zgomot cu pietrele masive.

În dormitorul cardinalului Jean-Francois Blasi, o tapiserie suspendată pe perete a fluturat scurt în timp ce silueta cavalerului a trecut printre pietrele solide ale zidului. Cardinalul se zvârcolea și gemea în patul său aurit, ochii rostogolindu-se sub pleoape în timp ce îi urmăreau trăsăturile. dintr-un peisaj de coșmar. Jean-Francois se rostogoli peste patul imens, prins în vis, unde cădea rapid. Brusc, gâfâi și sări în sus, cu ochii mari. Sudoarea îi strălucea pe frunte. Coșmarul, când a fost descoperit, a dispărut din cameră. Umerii Cardinalului s-au lăsat ușurați și s-a întins înapoi pe pat, ochii închizându-i încet - apoi deschizându-se din nou. Coșmarul nu se terminase până la urmă. S-a ridicat, cu inima bătându-i cu putere. ciudat în pieptul lui. Acolo, în colțul camerei, se afla silueta întunecată a unui cavaler în armură.

„Cine merge acolo?” a șuierat Francois, cu teroarea în gât. Umbra a pășit în lumina lunii care cădea prin fereastra deschisă.

— Jacques, zise Francois înecându-se. Tu ești, Jacques? Își duse mâinile la față, uimit.

„Eu sunt, Jean-Francois. Te-ai descurcat bine?” Cavalerul părea să aibă un rânjete poznaș.

„Mă... într-adevăr, m-am rugat! M-am rugat pentru tine. Ce mai faci? Și Rene?”

„Rene predică, așa cum a făcut-o întotdeauna. A înțeles că e mai bine să nu te vizitez - a înțeles că s-ar putea să te tulbure.”

„O, nu”, minți Francois. „Deloc! Trebuie să-i spui să vină. Spune-i, Jacques.”

— Am venit să te avertizez despre un lucru oribil, Francois, șopti cavalerul în grabă.

„Franța va cădea în mâinile lui Eduard al Angliei în doar douăzeci de ani. Eduard va câștiga sprijinul multor lorzi francezi. Va veni din vest și din nord și va cuceri inima Burgundiei. Va împărți Franța.”

Destul de confuz, cardinalul a răspuns: „Chiar dacă majoritatea lorzilor Franței s-ar alia cu Edward, cum ar putea el să obțină victorie? Nu are o armată capabilă!”

— O va face, spuse cavalerul tăios. De atunci a încheiat un pact cu Diavolul. Însuși Diavolul este cel care îi vorbește lui Edward despre secretele războiului! Edward ne va lua patria, Jean-Francois, ca nu cumva să-l oprești înainte de campania lui - ca nu cumva să-l oprești acum.

Mintea lui Francois se învârtea în jurul lui. „Asta e o nebunie! Nu pot opri astfel de lucruri. Dacă vorbesc cu A Lui

„Sfințenia acestui lucru, mă va înnebuni”, a spus el pe bună dreptate. „Nu puteți opri aceste evenimente, tu și Rene?”

„Numai tu poți opri aceste evenimente, Francois.”

„Nu pot împiedica voința unui Rege, Jacques. Nici nu pot să-i dau porunci Diavolului. Sunt doar un slujitor al...”

— Ascultă-mă, Francois. Silueta întunecată era indignată, apropiindu-se. —
Consiliul Apocrifelor ; știi de el?

Cardinalul se înțepeni ușor. Cu reticență, mărturisi: „Da – dar doar frânturi din adevărurile sale. Dar ce-i cu asta?”

„Ascund secrete, o armă de un fel care să-l distrugă pe regele englez. Trebuie să preiei controlul asupra acestei arme, Francois. Trebuie să o folosești împotriva lui. Totuși, mai întâi, tu...”
„trebuie să înveți cum să o folosești corect. Astfel de cunoștințe se află în arhivele Apocrifelor, în ceea ce unii numesc: Traducerile Naramsin. În aceste pagini, vei afla despre designul și funcționarea acestei arme.”

„Și cum aș putea pune mâna pe aceste lucruri?” întrebă Francois, neconvins. „ Arhiva este bine păzită. Și se folosesc cuvinte din textul original pentru a obține acces. Nu știu aceste cuvinte, Jacques! Arhivele sunt doar pentru Consiliu.”

„Diavolul îi va șopti lui Edward acest secret la ureche, iar Edward va căuta sulurile Naramsin. Cu ele, puterea lui va deveni mai mare chiar și decât Sfântul Scaun.”

„Va lua toată Franța dacă nu-mi ascuți cuvintele. Francois, trebuie să continui acest act. Dacă nu pentru Franța și Biserică, atunci pentru frații tăi: că am căzut pe bună dreptate și cu onoare. Chiar și îngerii au căzut pentru ca Voia lui Dumnezeu să se facă. Dacă alții trebuie să cadă pentru ca mai mulți să trăiască, este Voia Lui.”

Francois și-a amintit coșmarul. „Ceilalți? Cine trebuie să cadă?”

„Chiar și Hristos a căzut, ca alții să trăiască. Trebuie să plec, Francois.” Cavalerul se întoarse.
„Încă o clipă!”, a strigat Francois.

Cavalerul se întoarse și rânji. „Ești Francois de France. Pentru numele lui Dumnezeu, salvează Franța. Salvează-ne pe toți.” Se întoarse și dispăru prin zid.

„Stai! Nu! Jacques! Jacques!” Francois sări din pat, urmărind silueta fugară.

A alergat prin apartamentul său și a deschis larg ușa, împleticindu-se pe hol.

„Jacques!” Și totuși, coridoarele lungi erau goale.

Chipul fratelui său traversase deja coridorul, pășise prin peretele îndepărtat și intrase în camera de vizită a unui preot . A căzut în genunchi. „Jacques! Întoarce-te!”, a plâns el.

Ușile s-au deschis scârțâind în timp ce oaspeții cu ochii grei își scoteau somnoroși capetele afară.

Un preot adormit s-a mișcat la auzul strigăturii din afara camerei sale, dar ochii nu i s-au deschis.

Grotesc ~ O epopee gotică de: GE Graven || Capitolul II || Gratuit online: <https://www.gothicnovel.org> Toate drepturile rezervate (c)1998 - SUA

Lampa cu ulei de lângă pat ilumina cartea scripturilor care zăcea cu fața în jos pe pieptul său, cu mâinile împreunate peste ea. Cavalerul stătea la picioarele patului, privind în jos la bărbatul visător. Încet, plăcile armurii cavalerului au început să se contopească și să se schimbe, amestecându-se cu pielea strălucitoare a unei femei luxuriante, carnea ei palidă ca moartea. Ochii, unghiile și părul sălbatic, lung până la brâu, erau toate negre ca piatra de abanos. Ea era întruchiparea Evei pure și nerușinate; ea era sursa din care au căzut toate femeile - și din care au căzut, de asemenea, toți bărbații. Ea era Lucifael. S-a oprit deasupra preotului, zâmbind. Vocile multor femei ieșeau din gura ei palidă. „E o risipă de bărbat să fie singur - mai ales, nu sub mine. Totuși, destul de curând.”

Preotul s-a strâmbat, gemând în vis, și s-a rostogolit pe o parte. Scripturile deschise au căzut pe podea, iar călcâiul ei gol le-a călcat în picioare în timp ce pășea prin zidul exterior al castelului, lăsând doar o fantomă de râs profan care să-l tulbure pe omul sfânt în visul său.

Și râsul lui Lucifael a fost pe deplin meritat - mai puțin de o lună a trecut înainte ca sămânța rea să prindă rădăcini.

Castelul Mallow ~ Orașul Avignon ~ Mai 1347

Spre deosebire de Chateau Rouge, care aparținea Colegiului Cardinalilor, Chateau Mallow din Avignon aparținea Consiliului Apocrifelor și era reședința cardinalilor Basiliste și Lean. Întrucât Lean se afla în Anglia într-o misiune papală, cardinalul senior era singur la Chateau Mallow. În apartamentul său, Basiliste dormea dus. Deasupra biroului său de scrisori, O lampă cu ulei aproape stinsă se chinuia să aprindă o flacăra, aruncând umbre pâlpâitoare peste o pană și o călimară din apropiere și peste o scrisoare compusă, care purta cuvintele:

Dragul meu Cardinal Lean ~

Iartă-mi lipsa de tărie, dar cea mai mare frică s-a așezat asupra mea sufletul meu. Sunt acum convins că moartea cardinalului Xavier nu a fost întâmplătoare și că forțe întunecate se luptă împotriva noastră. Ele caută acces la ceea ce păzim. Te implor, întoarce-te imediat la Avignon.

și împreună vom insista să avem o audiență la Sanctitatea Sa, Papa Clement. Trebuie avertizat asupra pericolelor. Grăbește-te, prietene. Încep să mă tem pentru propria mea siguranță...

Al dumneavoastră, în slujba Sanctității Sale ~ Cardinalul Basiliste

O adiere vioaie a stins flăcările în timp ce fereastra din spate s-a deschis ușor, lăsând o siluetă schimbătoare. Garda rebelă s-a strecurat în dormitorul lui Basiliste și i-a călărit pieptul, punându-i o mână tare peste gura Cardinalului. Apoi a scos un pumnal și a șoptit întrebările pe care i se spusese să le pună. Basiliste se zbătea, dar era prea slab pentru soldatul puternic. Într-o
Cu o șoptă sinistră, intrusul l-a avertizat să nu țipe, oțelul rece de la gâtul său făcând amenințarea evidentă. Soldatul și-a retras mâna și a așteptat răspunsuri.

Sfidător, Basiliste se holba la silueta chipului, fără să spună nimic. Cuțitul se mișca încet spre ochiul stâng al Cardinalului, lăsând în urmă o urmă superficială de sânge. Basiliste strânse din mână dinții și nu scoase niciun sunet. Mâna i-a strâns din nou gura, apăsându-i capul adânc în pernă. Cu greutatea sa fixându-i pieptul lui Basiliste, gardianul a înfipt pumnalul în carnea fragedă de sub ochi. Basiliste a țipat pe nas când cuțitul i-a zgâriat pereții orbitei. Gardianul a trântit ochiul pe podea. Când Bătrânul se mai chinase o parte din luptă, iar soldatul l-a informat că mai avea un ochi cu care să se negocieze.

Basiliste a început să vorbească imediat, spunând tot ce știa. Când a terminat, gardianul i-a cerut să repete cuvintele codificate ale trecerii pentru a se asigura că erau corecte. Plângând, jura că spusese adevărul – chiar și așa, cuțitul alunecă în ochiul drept al Cardinalului. Din nou, Basiliste țipă lângă mâna rece. Din nou, i se ceru să repete cuvintele. A găfâit și s-a bâlbâit – cuvintele erau aceleași. Convinși că extrasese informațiile pe care fusese angajat să le adune, garda s-a mutat pe pieptul lui Basiliste, scoțându-și aerul din plămâni. Și după ce Cardinalul a tăcut, asasinul a alunecat peste pervazul ferestrei și a dispărut în amurgul liniștit.

Ceva timp mai târziu, și-a întâlnit patronul în locul secret, amenajat după evenimentul macabru. O pungă de piele și-a schimbat proprietarul, iar criminalul plătit a ieșit călare pe poarta de vest a orașului Avignon și a traversat podul peste râul Ron. Totuși, înainte ca acesta să fi parcurs măcar o milă, un hoț informat și în așteptare, cu o sabie lată, i-a luat capul - și punga. Dovezile unei crime joshnice au dispărut în peisajul rural francez. Iar făptașul acesteia, cardinalul Jean- Francois Blasi, deținea acum cheia secretelor Conciliului Apocrifelor și, în consecință, ale celor două mănăstiri bine păzite: Gardiens și Canello.

[Sfârșitul capitolului 2]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~